

Sygn. akt IX Ka 292/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Jarosław Sobierajski (spr.)

Sędziowie SO Piotr Szadkowski

SO Andrzej Walenta

Protokolant st. sekr. sądowy Magdalena Kaiser

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń-Wschód w Toruniu Marcina Licznarskiego

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2018 roku

sprawy **W. T.** oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 30 stycznia 2018 roku sygn. akt VIII K 1405/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 292/18

UZASADNIENIE

W. T. został oskarżony o to, że w okresie od 11 marca 2015 roku do dnia 8 maja 2015 roku w T., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że prowadząc Przedsiębiorstwo (...), po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do możliwości płatniczych i zamiaru wywiązania się z zobowiązań, dokonał zakupu paliwa na podstawie faktur VAT z odroczonymi terminami płatności, a następnie nie wywiązał się z obowiązku zapłaty, czym spowodował stratę w kwocie 36 090,20 zł na szkodę M. S.

- tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt VIII K 1405/17, uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i – po zastosowaniu art. 37a kk – wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 35 § 1 kk zobowiązał go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, a nadto na podstawie art. 46

§ 1 kk zobowiązał go do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego poprzez zapłatę kwoty 36 090,20 zł; orzekając o kosztach zwolnił oskarżonego od opłaty, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego prokuratora**. Zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 335 kpk w zw. z art. 343 § 6 kpk, polegającą na orzeczeniu kary odmiennej od uzgodnionej w dniu 4 grudnia 2017 r. z podejrzanym i wskazanej we wniosku o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, załączonym do aktu oskarżenia, i wymierzeniu W. T. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zobowiązaniu go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym w sytuacji, gdy uzgodniona z wyżej wymienionym została kara ograniczenia wolności w wymiarze 12 miesięcy. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I poprzez orzeczenie wobec W. T. kary 12 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wskazane przez sąd w wymiarze 20 godzin miesięcznie oraz o utrzymanie w pozostałym zakresie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się generalnie zasadna.

Na wstępie stwierdzić jednak należy, że prokurator błędnie wskazał kierunek zaskarżenia, skoro domaga się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności w wymiarze 12 miesięcy w miejsce kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Apelacja wniesiona została zatem z pewnością na korzyść oskarżonego.

Skarżący trafnie zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisu art. 343 § 6 kpk, albowiem uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 2 kpk, co wszak miało miejsce wobec wydania tej treści postanowienia na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2018 r. (k. 383), Sąd zobligowany był wydać wyrok odpowiadający swą treścią uzgodnieniom dokonany między oskarżonym i oskarżycielem publicznym, zawartym w tymże wniosku. Tymczasem Sąd I instancji sprzecznie z owymi uzgodnieniami wymierzył oskarżonemu zamiast kary ograniczenia wolności karę 10 miesięcy pozbawienia. Było to jednak niewątpliwie nie wyrazem nieuwzględnienia wniosku prokuratora, obligującego Sąd – w myśl art. 343 § 7 zd. 2 kpk – do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych, lecz skutkiem omyłki. Świadczy o tym dalsza treść orzeczenia o karze, zawierająca rozstrzygnięcie o zobowiązaniu oskarżonego – na podstawie art. 35 § 1 kk – do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, pozostające w zgodzie z wnioskiem prokuratora oraz będące przecież dopełnieniem orzeczenia o karze ograniczenia wolności, a nie karze pozbawienia wolności. Na taki charakter powyższej rozbieżności między treścią wyroku a treścią wniosku prokuratora wskazuje też w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy. Powyższa omyłka, dotycząca rodzaju wymierzonej oskarżonemu kary, jak i jej wymiaru, a zatem odnosząca się do materialnej części wyroku, nie stanowiła jednak oczywistej omyłki pisarskiej w rozumieniu art. 105 kpk i nie podlegała sprostowaniu w trybie przewidzianym w tym przepisie. Jej korekta dopuszczalna była jedynie w drodze kontroli odwoławczej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzył mu karę jednego roku ograniczenia wolności, czyniąc przede wszystkim orzeczenie Sądu I instancji zbieżnym z uzgodnieniami pomiędzy oskarżonym a oskarżycielem publicznym, a przy tym dostosowując jednocześnie określenie wymiaru tej kary do wymogów przepisu art. 34 § 1 kk, który stanowi, że karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach (12 miesięcy stanowi zaś rok).

Nie dopatrując się w zaskarżonym wyroku uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 kpk bądź innych uchybień wskazujących na rażącą niesprawiedliwość wyroku, skutkujących koniecznością zmiany bądź uchylenia orzeczenia z urzędu, wyrok ten w pozostałej części należało utrzymać w mocy.

Kierując się względami słuszności Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego – na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk – od kosztów sądowych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył

Skarb Państwa, albowiem to błąd Sądu I instancji stanowił przyczynę uruchomienia i przeprowadzenia procedury odwoławczej.